

gürol sözen
HİTİTLİ PATTİYA İLE PALLİLİ

illüstrasyon: gözde bitir s.

bir anadolu masalı...

yağın yönetmeni: samiye öz
yağın koordinatörü: hande anara
karak ve iç tasarım: gözde bitir s.
tasarım uygulama ve dizgi: gelençül çakır
karak, iç baskı ve cilt: türkmenler matbaası

1. basım: kasım 2008
ISBN 978-975-07-1018-6

© gürol sözen
© gözde bitir

© can sanat yayınları limited şirketi, 2008

can sanat yayınları yayım, dağıtım, ticaret ve sanayi ltd. şti.
hayriye caddesi no. 2, 34430 çalatasaray, istanbul
telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 faks: 252 72 33
www.cancocuk.com canocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

PATTIYA İLE PALLİLİ

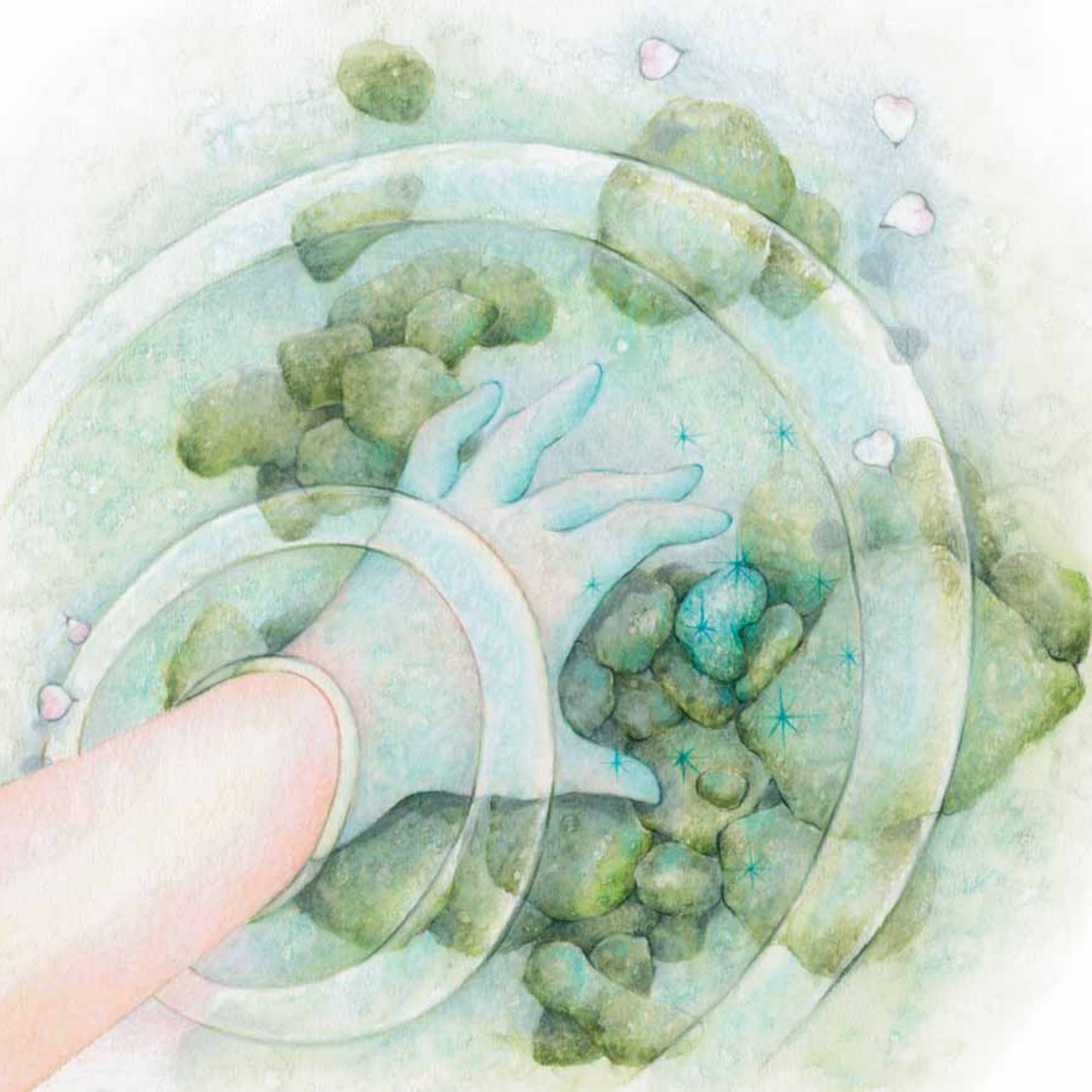
Canım çok sıkılıyor bugün. Hiç uyku girmedi gözüme. Döndüm durdum yatağında. İkide bir annem elini uzatıp başımı okşamasa, ağlayabilirdim. Oysa onu hep avucumun içinde saklıyordum geceleri uykuya dalarken.

Annem yağ kandilini söndürünce, hemen yorganımı başıma çekip, önce yumruğuma, sonra parmaklarıma bakıp, teker teker aralıyordum her birini...

Parmaklarımin içinde en sevdiğim, serçeparmağım; bana benziyor, küçücük. Serçeparmağımı, yorganımın altında, kapkaranlıkken her yer, usulca aralıyordum. Diğer elimin işaretparmağını, korkarak serçeparmağımın yanına getirip tırnağımın ucuyla yavaşça kaldırıyordum.

Anlatamam, mavi bir bulut oluyordu serçeparmağım. Işık saçıyordu...

Hep Pallili yüzünden!..

Sonra usulca yanındaki parmağımı, onun yanındakini ve onun yanındakini aralıyordum. Mavi, Alaca'nın suları gibi akıyordu parmaklarımdan. Avucumun içi Hattuşa'nın gökyüzü gibi mavi yıldızlarla doluyordu. Sonra birden kapatıyordum parmaklarımı ve birden açıyordum. Mavi yıldızlar, ağustosböcekleri gibi uçuşuyordu hiç durmadan. Gene kapatıyor ve gene açıyordum.

Ah! Mavi yıldızların içinde küçümen ve yaramaz mavi bir yıldız var ki, hep beni çocuk sanıp burnuma konuyordu. Sonra da yanağımın üzerine.

Onu dışarıda bırakmak için, parmaklarımı birden kapatıyordum.

Her yer çam dalının yanarken bıraktığı is gibi, kapkaranlık.

Yatağımın içi kapkaranlıkken, usulca aralıyordum parmaklarımı. Aaa... Yok hiçbir yerde! Nereye saklanmış olabilir?

Şaşkınlıktan gözlerimi karanlıkta gezdirirken, bir bakıyordum ki avucumun içinde yan gelip yatmış, bana bakıyor!

O benim Pattim! Benim de adım Pattiya. Adımı verdim ona. Pattimi, büyük tapınak yolundaki köprünün altında, rozet çiçeği bayramı olan Alaru Bayramı'na giderken bulmuştum. Suyun kuytu bir yerinde, babamın Azupiri dediği defne ağacının suya giren kökleri arasında.

Su masmaviydi ve parlıyordu. Elimi uzattım. Hiç nazlanmadı ve aldım avucumun içine.

Şimdi yok... Yok! Yok oldu! Hep kardeşim Pallili yüzünden!

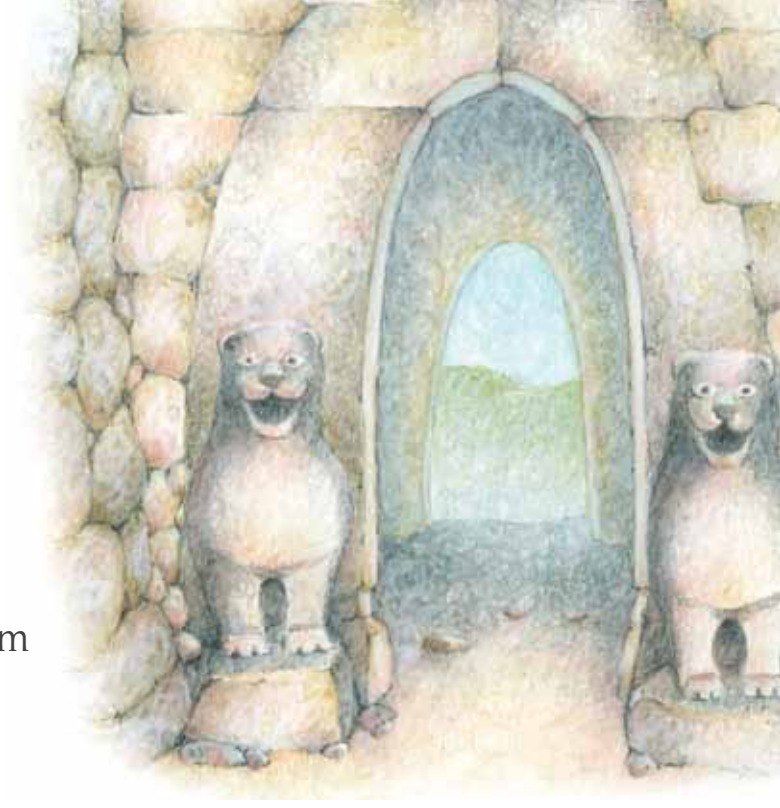
Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum ve uyuyamıyorum geceleri.

Hep Pallili yüzünden!

Haylaz Pallili! Kıskandı Pattimi.
Bir gün, yanıma gelip “Biraz bakabilir miyim?” dedi. Avucumun içini açınca, gözleri fal taşı gibi açıldı Pallili’nin.

Avucumun içinde yaramaz bir çocuk gibi duruyordu. Öylesine mutlu bakıyordu ki bana! İşte olanlar o zaman oldu: Mavi mücevherim Pattimi, büyüğüm Palli’ye gösterir göstermez, alıp kaçtı elimden... Kandırdı beni. Çok ağladım...

YER KAPISININ GİZEMİ

Uyuyamıyorum şimdi geceleri. Anneme de söyleyemedim, döver diye Pallili’yi. Sorduğumda da, bir “Sfenksli kapının tüneline”, bir “Yerkapı’da” diyor.

İkisi de karanlık. Karanlıktan korktuğumu sanıyor. Aslında kendisi çok korkar karanlıktan.

Hiç gördünüz mü sfenksli kapı ile Yerkapı’yı?

Her ikisi de karanlık. Hele Yerkapı. Adı üstünde; dağın altında uzun bir tünel. Hem de bizim evden Alaca kadar uzak diyenler var.

Hem tek başıma nasıl girerim ben onun içine?

Sfenksli kapı dedikleri, kent kapılarımızdan biri. Her iki yanında da aslan var. Neden aslan heykelini kentin kapısına koymuşlar, bilmiyorum.

Üstelik ben hiç aslan görmedim Hattuşa'da.

Hattuşa, Alişar ve Alaca'nın kent kapılarını hep aslanlar bekler. Babam Pala söyledi: Aslanlar olmazsa, düşman kenti almış.

"Düşman, durup dururken neden alsın Hattuşa'yı?" dedim.

"Sen anlamazsın," dedi babam.

Annem Mala da, kralımız Hattuşili'nin çok güçlü olduğunu, korkmama gerek olmadığını, ama kentimizin kapılarında aslanlar ve kartallar olmazsa, Hattuşa'yı korumanın çok güç olacağını da ekledi.

"Peki kim bu düşman?" dedim anneme; babam zaten sorumu yanıtlamıyordu. Annem, daha ağzını açmadan arkamdan gelip "Böööö!" demez mi Pallili? Sanki kendi korkmazmış gibi.

Hep Pallili, hep Pallili. Öylesine kızıyorum ki!

"Sensin düşman," dedim.

Annem hemen "Ne biçim söz öyle? Hem o senin büyüğün," deyince, "Bu, Pattimi aldı," diyecek oldum, sustum. Çünkü Pallili annemden dayak yerse, Pattimi sakladığı yeri hiç söylemeyecekti.

Birden aklıma ne geldi, biliyor musunuz: Yerkapı'ya gitmek.

"Nereden geldi aklına şimdi Yerkapı'ya gitmek? Hem çok karanlık orası. Büyüyünce gidersin. Hele Pallili'nin yaşına gel," demez mi annem!

Güldüm, Pallili benden üç yaş büyük. Nerede onda o yürek! Bizim evden komşumuz Pirwaların evine bile gidemez geceleyin.

Aklım Yerkapı'da. Annemin ince, uzun eteğini çekiştirip mızımızlanınca,

annem de babam da “Peki,” demek zorunda kaldılar.

Erkek kardeşim Pallili bu işe pek akıl erdiremedi ama annem ve babamın güvencesi, övünüp durduğu korkusunu yenebilirdi.

Taş yollardan, tapınaklardan, suyollarından geçip Yerkapı’ya geldik. Önde babam, arkasında (pek istemedi ama) Pallili, sonra ben ve en arkada annem.

Hepimiz birbirimizin elini tutarak girdik içeriye. Babam bu arada küçük tapınağın rahiplerinden birine rica edip, biz korkmayalım, bir taşa çarpmayalım diye, eline bir meşale aldı.

Çok değil, babamın yedi-sekiz boy uzunluğu kadar gittik. Yerkapı tüneli çok karanlık ve ürkütücüydü.

Pallili elimi öylesine sıkıyordu ki, korkumdan değil, ama elimin acısından bağırabilirdim.

Ne oldu biliyor musunuz? Karanlığın en yoğun yerinde mavi bir ışık parlayıverdi. Hem de nerede? Pallili’nin boynunda asılı olan ve beline kadar uzayan beyaz kesenin içinde.

Üstelik mavi ışık öylesine büyüdü ki, Pallili masmavi oldu. Ben de

öylesine bir çığlık attım ki, annem ve babam korkularından sarılıverdiler birbirlerine. Ve hemen dışarıya çıkardılar bizi.

“Ne oldu?” dedi annem ve babam.

“Hiiiiç!” dedim. “Ayağım taşa takıldı herhalde. Çok korktum.”

“Ama o mavi ışık neydi?” dedi annem.

“Garip bir ışıktı,” dedi babam. “Fırtına Tanrısının ışığı gibiydi. Sana bir şey oldu mu Pallili?”

Pallili anlamıştı. Anneme ve babama şikâyet etmediğim için sesini çıkarmaksızın, keseyi usulca açtı, mavi Pattimi avucuma sıkıştırıverdi.

Pattim, avucumun içindeydi artık. Avucumu açsam, Hattuşa’nın güneşinde bile mavi ışığını ve yıldızlarını ortalığa yayıverecekti.

Hemen eve döndük. Annem de doğru rahibe gitti. Olan biteni anlatacak, sanırım.

“Yerkapı’da birden, masmavi yıldızlar parladı. Tanrıça Arinna bağışlasın beni, oğlum Pallili masmavi oldu. Fırtına Tanrısı Teşup da bağışlasın beni. Neydi bu efendimiz?” deyip rahibin eteğini öpecek! Üstelik zorla biriktirdiğimiz bir mina gümüş parayı da rahibe verecek. Eve gelince de tütsüler yakacak, hiç kuşum yok...

pattim ile hattuşa'nın kırlarındaım

Hattuşa'da çok tapınak var. Pirwaların evinin biraz ilerisinde de avlulu bir tapınak var. Annemle birlikte tapınağa gittiğimde hep avluda oynarım. Küçük, beyaz bir keçi dolaşır avluda. Beni görünce çok sevinir.

Yazık, o da çok yalnız.

Anlamadığım şey, annem... Hep bir dilekte bulunuyor rahibe. Daha doğrusu, bize söylemek istemediği şeyleri, rahibin kulağına fısıldıyor. Nasıl oluyor da babamın bilmediğini rahip biliyor?

Benim bildiğimi büyüğüm Pallili biliyor mu sanki? Biz hep yanlış yapıyoruz da, bizim gibi biri olan rahip, nasıl oluyor da hiç yanlış yapmıyor? Geçenlerde annemle tapınağa gittiğimde, rahip sımsıkı tuttuğum avucuma bakıp, "Ne var elinde öyle?" demez mi? Peki neden bilemedi avucumun içindeki Pattimi? Hani her şeyi biliyordu! Geleceğimizi bile...

Tapınaktan çıkınca, hemen sordum anneme, her şeyi bilip bunu neden bilemediğini.

Annem ters ters yüzüme bakarak elimden tutup çekiştirdi beni ve eve kadar hiç konuşmadı.

Bu büyükler gerçekten bir garip! Hem bizim hiçbir şey bilmediğimizi ve her şeyi kendilerinin bildiğini söylerler, hem de her şeyden korkarlar...

Her neyse... Yerkapı'dan eve gelir gelmez, havanın kararmasını bekledim. Annem eve dönüp yağ kandilleri, tütsüleri yakıncaya kadar açmadım avucumun içini.

gürol sözen
HİTİTLİ PATTIYA İLE PALLİLİ

illüstrasyon: gözde bitir s.

kahramanımız pattiya, dikkatli, sorumluluk düşüncesi olan, güzel mi güzel bir kız çocuğu. pattiya, yaşadığı toprakları merak edip, keçisi pat ve mavi uçur taşı pattiş ile hititlilerin başkenti hattuşa'da gezip, bizleri günümüzden dört bin yıl öncesine götürüyor. ama bir de bunu pattiya'ya sorun! yaramaz mı yaramaz bir kardeşi var. adı: pallili. üstelik yaramaz pallili'yi koruyup kollama görevi de pattiya'ya ait!..

ISBN 978-975-07-1018-6

9 789750 710186